

NIEUWSbrief Queeste 50

Zo, je hebt de eerste nieuwsbrief in handen (of op je scherm). Viteraard mag je jou verwachten aan een verslag van de eerste etappe. Graag nemen we jou mee in onze herinneringen. We gunnen je wat uitleg bij het logo. En naast een blik in ons dagboek, krijg je ook zicht op de spirituele uitdaging die we aangaan. Maar deze pelgrimstocht zou geen queeste zijn als we de graal niet ter sprake brachten. Ook de aardappel verdient dus een apart verhaal. Tenslotte sommen we de eerste resultaten van onze sponsortocht op en daarbij mag een dankwoord niet ontbreken. Zonder de golf van sympathie en de massale solidariteit voor Peru zouden we deze eerste staptocht nooit geslaagd hebben beëindigend.

Hoe het allemaal begon...

De grootste ideeën groeien bij ons tijdens een wandeling, fervente wandelaars als we zijn... Op een zondagse wandeling dus in ons favoriete Gentse reservaat, de Bourgoyen, bekooktoefden we hoe we onze 50ste verjaardag zouden overbruggen. Het antwoord was even simpel als geniaal: samen de camino van Sint-Jacob afwandelen. Een oude droom, we hadden het er al zo vaak over gehad, alleen wisten we nooit goed hoe dit te realiseren. En plots bood zich als vanzelf een oplossing aan. Tijdens een eerste etappe zou Philippe als eerste de kaap overschrijden, zo gezegd zo gedaan. Sigrid is pas tijdens onze derde en laatste etappe in 2018 aan de beurt.

Via Podiensis

Er zijn vier grote aanlooproutes naar Santiago de Compostella in Frankrijk. Alle vier prijken

ze sinds 1998 op de UNESCO werelderfgoedlijst. Vanuit Parijs en Vézelay (voor de pelgrims uit het hoge Noorden) of vanuit Arles (voor de Italianen). Zelf kozen we voor een vierde weg vanuit Le Puy-en-Velay, tegelijk ook de meest historische. In 931 reeds vertrok Gothescalk, bisschop van Le Puy, als eerste niet Spaanse pelgrim richting Santiago. Bijna elfhonderd jaren later stappen wij dus in zijn voetspoor langs de GR 65 die grotendeels deze historische route volgt.

En we waren niet alleen...

27 stapdagen in evenzoveel zinnen

Die eerste 10 kilometers waren toch wel even wennen, want wij die gewoon zijn om op onze dagstappers en oefentochten zo goed als alleen op pad te gaan, wandelden daar plots in een vorm van file op de camino. Om de zoveel meter voor én achter ons waren wel één of meerdere pelgrims te tellen en op lange rechte stukken gaf dit toch wel even het gevoel onderweg te zijn naar de grootste toeristische attractie van Europa. De daaropvolgende dagen verliepen gelukkig anders, wellicht omdat Le Puy een echt vertrekpunt is en de pelgrims dus wat over de GR verspreid moeten raken. Soms liepen we urenlang alleen, zonder ook maar één spoor van een tochtgenoot. Op andere momenten kruisten we geregeld lotgenoten uit alle uithoeken van de wereld, van Canada over Amerika tot Nieuw-Zeeland, in totaal uit 15 verschillende landen, allemaal onderweg (al dan niet in meerdere etappes) naar eenzelfde bestemming: het graf van de heilige Jacobus.

Op de twee Portugese zussen na die het bijna dagelijks over "hun" Jaco hadden na, lag niemand echt wakker van het doel dat ze voor ogen hadden. Iedereen had het vooral over de weg die ze te gaan hadden en dit om meerdere redenen. Velen zien het echt als een sportieve uitdaging om in x aantal dagen Frankrijk en Spanje te doorkruisen. Daarnaast zijn er de doorwinterde wandelaars die deze langeafstandstocht graag aan hun palmares toevoegen. Een pak pelgrims wandelt enkel van Le Puy tot Conques omdat gedurende die eerste 200 km heel wat prachtige kerkjes te ontdekken vallen.

Woensdag 7 september: "We hebben Conques bereikt en dit op tien dagen. Het dorpje waar we 17 jaren geleden al eens met ons kinderen zijn geweest, laat ook nu weer een behoorlijke indruk na. Het was wel een heuse inspanning... gisteren een superetappe van 34 km langs pittoreske stadjes als Espalion en Estagn, beiden schilderachtig gelegen in de vallei van de Lot. Die avond kregen we figuurlijk een koude douche over ons hoofd: de artsen kunnen niets meer voor Hannelore doen, zo sms'te ons collega Hilde over haar elfjarige dochter... Vandaag stapten we dus een hele dag met dit gezin in ons achterhoofd. Het legt een zware domper op deze dag, maar wat moet dat dan niet zijn voor hen... we bidden en hopen dat ze samen nog veel intense momenten mogen beleven en Hannelore zelf van pijn en ongemakken gespaard mag blijven..."

Onze ervaring leert echter dat het wel boeiend was om in één keer meer dan 600 km te stappen, want daardoor zagen wij het landschap letterlijk veranderen en wandelden we van de Haute Loire over de Lozère, door de Aveyron, Tarn et Garonne, Gers tot in de Landes. Zes streken met evenzoveel landschappen, huisstijlen, accenten en gerechten, maar het opmerkelijkste was uiteraard de hoeveelheid kathedralen, kerken, kapellen die we bezochten, bewonderden en waar we ook in alle stilte halt konden houden om ons even in gebed te verbinden met iedereen die ons omringt en God die ons doorheen alles met elkaar verbindt. Pareltjes van kunsthistorische schatten zoals de Romaanse kapel Saint Michel op één van de vulkaankegels die Le Puy zo typeert of ook de Romaanse abdijkerk Sainte-Foy te Conques met het indrukwekkend portaal. Evenals het Romaanse klooster van Moissac met 76 prachtig gebeeldhouwde kapitelen of nog de gotische collegiale Saint-Pierrekerk van La Romieu. Het zijn slechts vier voorbeelden van grootse religieuze bouwwerken die door de eeuwen heen langs de pelgrimsweg oprezen.

Dinsdag 13 september: "In de namiddag was de hitte weer niet te stuiten... we wandelen nu al 2 stapdagen in de namiddag op pure wilskracht en vragen ons wel eens af waar we aan begonnen zijn... de "fun" van het wandelen - in temperaturen boven de 35° in de schaduw - is er nu wel even uit, maar dat keert hopelijk morgen weer, want dan wordt het slechts 21° en zou het zelfs kunnen regenen, benieuwd wat dat zal geven. Gisteravond hadden we nochtans, om onszelf te stimuleren, de verrassingsbrief van Agnes gelezen... andermaal tof te weten dat mensen echt in gedachten met ons mee op weg zijn, getuige ook de vele sms'jes als antwoord op ons tussentijds verslag. Ook hebben we de kraanvogel van Katrien, symbool van onze queeste, opgevouwen om de intenties en wensen te lezen... ook die dragen we nu verder mee in ons hart, ook als het eens wat minder gaat..."

De via Podiensis doorkruist wat de Parijzenaren soms wat minachtend "la France profonde" noemen, een echt landelijke streek waar sommige tradities nog hoog in het vaandel worden gedragen. Landelijk was het zeker toen we door het hoogplateau van de Aubrac wandelden, de gelijknamige koeien waren urenlang onze enige toeschouwers. Ook in de Margéride en de Quercy overheerste de echte natuur die vaak te lijden had onder de aanhoudende droogte. Verderop kwam een landbouwcultuur tot leven: door allerlei soorten irrigatiesystemen kan de oogst van diverse soorten gewassen als zonnebloemen, sorghum, maïs, ... maar ook van verschillende soorten fruit zoals appels, peren, pruimen, kiwi's, meloenen, ... niet meer stuk. Typerend waren natuurlijk de vele wijngaarden waar we doorheen wandelden. Je merkt het, de industrie is in dit deel van Frankrijk ver te zoeken.

Woensdag 21 september: "Alhoewel de gastvrouw gisteravond niet veel goeds wist te vertellen over onze verblijfplaats vanavond, valt dit al bij al goed mee... Annick, onze gastvrouw, woont nog steeds op de boerderij en Armagnac-stokerij waar haar vader, Gilbert, 92 jaren eerder is geboren. Hij is al 66 jaar gehuwd met Régine en als je 't ons vraagt, zien ze er beiden nog goed gezond uit, misschien een tikkeltje vergeetachtig. Annick

zelf woont samen met Walter, een Nederlander die internationaal faam maakt als marionetten-speler in vijf talen, zestien stemmen voor 170 zelfgemaakte poppen. Aangezien we onze uitwisseling van gedachten over het stapthema "schepping" eindigden met talenten, wel hier hebben we een levend voorbeeld die met ons de tafel deelt... andermaal een unieke ontmoeting!"

De gastvrijheid daarentegen was overal aanwezig en werkte hartverwarmend. 28 verschillende slaappleatsen, elk in een eigen stijl, maar over het algemeen gesproken waren we echt welkom en voelden we ons onmiddellijk thuis. Beklijvend is soms de diepte die een ontmoeting krijgt als je polst naar de eigenlijke beweegredenen van tafelgenoten om op stap te gaan. Het gesprek overstijgt dan de oppervlakkigheid van het wisselen van tips over mogelijke varianten voor de etappe van de volgende dag, voetverzorging, rugzakweetjes, ... Opmerkelijk is de verbondenheid die vaak groeit tussen pelgrims onderling. En dat maakt deze tocht zo uniek: onderweg kruis je meermaals het pad met tochtgenoten. Sommige pelgrims zie je maar eenmalig, maar meestal ontmoet je hen vaak na dagen opnieuw, een unieke kans om bij te praten en opgedane ervaringen te delen.

Zaterdag 24 september: "Het is ons gelukt, de eerste etappe zit erop. De kathedraal van Aire sur l'Adour hebben we om klokslag 15 uur bereikt. En toegegeven, we hadden het beiden even moeilijk... met wat tranen in de ogen enkele sms'jes gestuurd aan familie en vrienden... Vervolgens een bezoek aan de kathedraal en een beetje ontgoocheld door het interieur hebben we de akoestiek dan maar even getest door er onze "lijfpsalm", ons caminolied te zingen. Onderweg zijn we nog een ontmoeting rijker geworden met een twintigjarige jongeman die hetzelfde parcours als ons heeft afgelegd in 16 dagen, dat zal vermoedelijk een nieuw record zijn, onze prestatie verbleekt erbij... Leuker was dat we de drie musketiers (in deze streek van d'Artagnan) nogmaals tegen het lijf zijn gelopen, niet letterlijk, want je ziet ze al van mijlenver met hun fluokleurige, identieke kleren aan. Ondertussen weten we ook dat de vader van Vincent terug thuis is en aan de beterhand. Vincent is een Amerikaanse pelgrim die we een dikke twee weken eerder hadden ontmoet en zijn tocht heeft onderbroken omdat zijn vader thuis door een hartinfarct werd gevelde. We krijgen nu van hem de groetjes via de Ier Jerry en de Fransman Bernard met wie Vincent samen op stap was. Wat is de wereld toch klein..."

De kraanvogel als symbool

Het is Katrien, een patiënte die door Sigrid wordt begeleid, die ons op het idee bracht om de kraanvogel tot symbool van onze queeste te doen. De kraanvogel is een echte trekvogel en daarom zullen we deze vogel drie etappes lang met ons meedragen, op onze trektocht door Frankrijk en Spanje.

Kraanvogels hebben in vele culturen een sterk positieve symbolische betekenis. In Japan, China en andere Aziatische landen wordt de kraanvogel als gelukbrengend beschouwd en staat de kraanvogel symbool voor een lang leven, vrede, maar ook voor trouw en gerechtigheid.

Queeste 50

Nog een nieuwe dimensie kreeg de kraanvogel door het aangrijpende verhaal van Sadako Sasaki. Zij werd als peuter slachtoffer van de radioactieve straling van de kernbom op Hiroshima. Ze groeide op tot een jonge atlete, maar op haar elfde ontwikkelde ze leukemie. Begin augustus 1955 was ze reeds zwaar ziek, en naar aanleiding van een oude Japanse legende nam ze zich voor duizend kraanvogels te vouwen, met de wens om

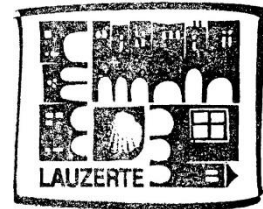
terug te kunnen lopen. Sasaki raakte echter niet verder dan 644, ze stierf op 25 oktober 1955, twaalf jaar oud. Haar vrienden plooiden na haar dood de andere kraanvogels, en uiteindelijk werd er in het vredespark in Hiroshima in 1958 een beeldhouwwerk voor haar nagedachtenis opgericht. Sindsdien zijn "duizend geplooide kraanvogels" een universeel symbool van de vrede geworden.

En dit symbool dragen we de komende drie jaren graag met ons mee, samen met jullie intenties. En uiteindelijk zullen we deze kraanvogel uit laten vliegen bij onze aankomst in Muxia, aan de kust van de Atlantische oceaan, waar men in de middeleeuwen dacht het einde van de wereld te hebben bereikt: de Finisterra...

Wandelen met thema's

Omdat Lea ons warm maakte om van deze queeste ook een echte spirituele onderneming te maken, beslisten we om iedere stapdag te wandelen met een thema in ons achterhoofd. Verschillende mensen hielpen ons op weg door één of meerdere woorden aan te reiken, waarvoor dank. 27 thema's passeerden in evenzoveel dagen de revue. Het begon al passend door de dag van ons vertrek "camino" te trekken. Leuk was het te weten dat Linda, Marjan en Marc met ons mee op weg waren door ook iedere dag een thema te trekken en er overdag bij te verwijlen. Het zorgde voor een extra dimensie en we hopen dit de komende twee etappes te herhalen. Wie zin heeft om mee in dit avontuur te stappen, aarzel niet ons wat woorden door te spelen... Het principe was eenvoudig: in de voormiddag wandelden we grotendeels in stilte, beiden in

gedachten verzonken. Na de picknick stapten we dan verder en wisselden we onderweg onze bespiegelingen uit om deze 's avonds in een notaboekje te noteren.

Stille sur les chemins de
St Jacques de Compostelle

16.09.16

Woensdag 31 augustus: "In de kerk van Saugues trekken we 's ochtends het woord dat Erna ons heeft aangereikt: VERDRAAGZAAMHEID. Het vraagt een houding van respect voor de andere die je tegemoet treedt, wederzijds respect voor elkaar. En dat betekent concreet dat er een basishouding van openheid moet zijn voor de ander. Als we ons afsluiten voor een ander kan er nooit van verdraagzaamheid sprake zijn. Dus moeten we de andere als wezenlijk anders aanvaarden. Dit betekent dat je bereid moet zijn uit je eigen besloten kring of wereld te stappen om open te komen voor iets nieuws. Anders kan je de rijkdom van een andere identiteit nooit ontdekken. Bijgevolg ga je jou daaraan storen, ergeren. Zo zal het andere gedrag je irriteren en komt er langzamerhand een spiraal van onverdraagzaamheid op gang die uiteindelijk afbrekend werkt. Als je integendeel openstaat voor de ander, creëer je kansen tot communicatie. Door in dialoog te gaan over het anders-zijn, worden er bruggen geslagen naar elkaar. En dat vormt de basis van een constructieve ontmoeting waarbij wederzijdse verrijking centraal zou moeten staan. Wederkerigheid is dus noodzakelijk"

De aardappel als graal

Een bijkomende reden waarom we deze queeste ondernemen, is het goede doel dat we eraan koppelen. En dat zochten we in het Zuid-Amerikaanse Peru waar Inca-indianen op een hoogte van meer dan 3000 meter aardappelen cultiveren als een bron van bestaan.

Via één van de grootste Peruaanse aardappelcoöperaties Coopagros willen we deze aardappelboeren en -boerinnen een extra duwtje in de rug geven. Concreet betekent dit dat men hier en in Peru volop bezig is met de uitwerking van een heuse vrieskamer. Deze vrieskamer heeft tot doel de gerooide aardappelen te vriesdrogen om deze daarna te verwerken tot een *chuiño*. Deze traditionele delicatessen wordt tot op heden voetgemaakt. De aardappelen worden in een dunne laag over de grond verspreid om daarna met de voeten te worden platgetrapt.

Vervolgens worden ze gedurende een drietal dagen buiten gelaten om daar overdag te zondrogen en 's nachts te vervriezen. De vrieskamer zou dit werk van intensieve voetaarbeid volledig overnemen en zodoende ook voor extra inkomsten zorgen. Dit zal op lange termijn de leefomstandigheden van de meer dan 230 gezinnen die deel uitmaken van de coöperatie flink verbeteren.

In Peru heeft Coopagros de voorbije maanden marktonderzoeken uitgevoerd. Ze hebben berekend dat ze 3 ton aardappelen per maand moeten omzetten om break even te zijn. Ze willen echter streven naar een productie van 6 ton per maand. Daarom zijn ze de markt aan het uitbreiden naar het grensgebied met Ecuador. Het is dus duidelijk dat de vrieskamer goed gebruikt zal worden. Er zal voldoende productie zijn om de vrieskamer rendabel te gebruiken, maar er zullen ook voldoende afnemers van deze gevriesdroogde aardappelkoek zijn om geen overproductie te krijgen.

Daarnaast werd er ook al een constructeur geselecteerd die de machine zal bouwen. Uit ervaring heeft TRIAS geleerd dat het

interessanter is om deze machine lokaal te bouwen, weliswaar met de expertise van hier. In ontwikkelingslanden heeft men vaak geen eigen machine-industrie, waardoor men zeer dure machines moet invoeren die eenmaal daar niet zijn afgestemd op de lokale omstandigheden (de machine is afgesteld op aardappels van een ander formaat of densiteit, maar de machine is vaak ook niet aangepast aan het daar heersende klimaat,...).

Ondertussen is er al heel wat hier in Vlaanderen gebeurd. De scholen VTI en VLTI uit Torhout zullen de machine dit schooljaar uitwerken. Belangrijke steun in dit proces is het ILVO (instituut voor landbouw en visserijonderzoek) die hen gaat bijstaan met onderzoek en advies. De planning ziet er als volgt uit:

- In september kregen de leerlingen tijd om alle informatie op te zoeken. Zij kregen hiervoor hulp van leerkrachten en mensen uit de industrie, maar het proces zelf wordt geleid door de leerlingen.
- In oktober gaan de leerlingen naar Colruyt en krijgen er een hele voormiddag rondleiding en info over de koelinstallatie.
- In november beginnen ze zelf met het tekenen van plannen.
- In december zijn er natuurlijk examens.
- In de maanden januari tot maart worden alle tekeningen verfijnd en begint de dialoog met de machinebouwer in Peru.
- Na de Paasvakantie maken de leerlingen mogelijks nog een schaalmodel.

In Peru zelf zal de constructeur vermoedelijk vanaf maart 2017 starten met het bouwen van de vrieskamer. Voorlopig is het nog heel moeilijk om een algemene raming te maken wat het kostenplaatje betreft om zo'n vrieskamer te bouwen. Iedere steun blijft in elk geval welkom!

Queeste 50 in cijfers

Queeste 50 ging op 11 november 2015 officieel van start. De cijfers hieronder geven de toestand weer op 3 november 2016, na één etappe:

- **550** mensen werden persoonlijk aangesproken en kregen een folder van het project.
- **287** mensen hebben effectief gesponsord.
- TRIAS registreerde een opbrengst van **21 149,30 EUR** voor Coopagros.
- In totaal wandelden wij **622** kilometers
- in **27** stapdagen
- wat een gemiddelde maakt van **23** km per dag.
- Concreet betekent dit dus een bedrag van **34 EUR** per gestapte kilometer.

Peru zijn ze er nog niet... de bouw van de vrieskamer moet nog beginnen.

In september 2017 gaan we vanuit Aire sur l'Adour verder op weg, over de Pyreneeën, vermoedelijk tot ergens halweg in het Noorden van Spanje, tussen Burgos en Leon. In een volgende nieuwsbrief in het najaar van 2017 zullen we je berichten over ons wedervaren.

Woord van dank

In de eerste plaats willen wij alle sympathisanten en sponsors bedanken voor dit ongelooflijke resultaat. Het toont ons dat jullie met ons mee begaan zijn met het lot van miljoenen mensen die het elders in de wereld beduidend minder goed hebben.

En misschien is deze queeste maar een druppel op een hete plaat, toch blijven wij ervan overtuigd dat zelfs één druppel nog een verschil kan maken.

Toekomstplannen

En zoals jullie hebben gelezen... we zijn er nog niet... Nog niet in Santiago, maar ook in

Bouw je verder mee aan de droom die wij met Coopagros willen verwezenlijken, dan blijft alle steun voor dit project welkom op het rekeningnummer van TRIAS, Wetstraat 89 te 1040 Brussel, IBAN **BE45 7363 3333 3389** en BIC **KREDBEBB**.

Vergeet zeker niet de vermelding
QUEESTE 50

Voor alle stortingen vanaf 40 EUR ontvang je een fiscaal attest van TRIAS in het daaropvolgende jaar.

